

ZIMSKA TURA NA RADUHO

ČUDOVITO ZIMSKO DOŽIVETJE

MIRAN KOS

Z prijateljem sva se pogovarjala, kako lepo bi bilo pozimi iti na katerega od naših dvatisočakov. Odločila sva se za Raduho, kamor pristop pozimi ni preveč težak in kjer je dokaj varno glede snežnih plazov. Izbrala sva si nedeljo v februarju. V petek sva se še zadnjič pogovorila in se odločila, da se povzpneva na vrh, če bo le vreme dopuščalo.

Ker pa se tam istočasno ponuja tudi turna smuka, se je prijatelj ob mojem soglasju odločil, da s seboj vzame smučarsko opremo. Dogovorila sva se, da se dobiva zjutraj v Lučah ter od tam nadaljujema pot skupaj.

NESPODBUDNA VREMENSKA NAPOVED

Nedeljska vremenska napoved je bila dokaj neugodna, saj so napovedovali temperature do -20°C . In res: zjutraj je na termometru kazalo -16°C . Takoj sem se vprašal, ali se je smiselno ob tako nizki temperaturi odpraviti v planine, kjer je še dosti bolj mrzlo.

Ko je prišel dogovorjeni čas, je bil prijatelj tudi na dogovorjenem mestu s svojo smučarsko opremo. Sam nisem smučar, zato sem s seboj vzel poleg zimske opreme le smučarske palice zaradi lažje hoje. Glede na temperaturo sva se dogovorila, da si pot malo skrajšava s pomočjo avtomobila ter sva se tako odpeljala do kmeta Miklavca.

Vsak s svojim nahrbtnikom in enim parom smučī sva se odpravila od kmeta Miklavca po gozdni cesti proti kmetu Radušniku. Turo sva nadaljevala po že zgaženi poti, ki vodi po gozdu. Po slabe pol ure hoda sva prečkala kolovozno pot, ki vodi na planino Cirkovco. Tam sva se malo odpočila in popila nekaj požirkov vročega čaja.

Že po nekaj nadaljnjih korakih je posijalo zimsko sonce. Kako sva se naenkrat tega razveselila! Postala sva zgovornejša, kar do tedaj nisva bila; zaskrbljena sva bila, da ne bova doživela zimskih užitkov, ki so bili cilj najine ture. Vsak meter, ki sva ga pustila za sabo, je bilo toplejše, kar je bilo prav nasprotno od vremenske napovedi. Kmalu sva odložila puhovki v nahrbtnika in pot nadaljevala v zimskih puloverjih. Ko sva prispela na gozdno jaso, se nama je odprl pogled na Savinjsko dolino z Ljubnim, Nazarjem, Dobrovljami, Čreto, Mozirsko planino in Rogatcem.

Iz nahrbtnika sem potegnil daljnogled in ga usmeril proti Mozirski planini. Na smučišču je kar mrgolelo smučarjev, ki so uživali v smučanju

in lepem sončnem jutru. Po kratkem počitku in požirku domače slivovke sva se odpravila proti Loki in bila po slabe pol ure hoje pred kočō. Na terasi sva si privoščila malico, ki nama je prav teknila. Ves čas najinega počitka na Loki naju je toplo zimsko sonce lepo grelo, tako da bi kar obsedela, čeprav je bil najin cilj v zimskih razmerah oddaljen še dobri dve uri hoje.

HOJA NA VRH

Po dobrih stotih metrih od kočē se pot vzpne v strm breg, ki na srečo ni visok. Že poleti mi je ta kratek del poti najbolj zoprni, tokrat pa je bil še bolj trd oreh. Snega je bilo približno do travnika na Loki sorazmerno malo za ta zimski čas, po najinih meritvah le okoli trideset centimetrov, čim pa sva se pričela dvigovati od kočē proti vrhu, je bilo snega vsak meter več - ampak še vedno dokaj malo za ugodno turno smuko. Prijatelj je že obupal pod težkim nahrbtnikom in smučmi, zato je hotel smučarsko opremo odložiti za macesen ob poti. Ob mojem prepričevanju, da mu bo žal, sem ga pregovoril, da je smučī dal meni, čevlje pa je nesel sam.

Bolj ko sva se dvigala, bolj nama je v oči silil pot. Sonce je imelo vse večjo moč, kajti približevalo se je opoldne. Pod Malo Raduho, kjer se poti iz Loke priključi pot čez Durce, sva si malo odpočila ter izkoristila ta čas za pogled na Rogatec, Dobrovlje in Mozirsko planino in pod nama ležeče kmetije. Tudi dolina se je kopala v soncu. Zimsko sonce naju je lepo grelo, tako da je bilo prijetno posedeti na nahrbtnikih.

Ko sem se tako ogledoval po okoliških vrhovih, mi je prijatelj dejal, da ne bova sama na vrhu. Čez nekaj časa so se nama res približali trije planinci. Kmalu so prišli do naju in začudeni drug nad drugim smo izmenjali nekaj besed.

Pot smo nadaljevali skupaj, a ne dolgo, kajti najina kondicija je bila preveč slaba, da bi lahko držala tempo drugim trem planincem. Počasi sva zaostala.

Iz prijateljevih oči sem razbral, da že težko čaka, da prispeva na vrh. Tudi sam sem bil že malo utrujen, kajti poleg nahrbtnika so obteževale moje rame tudi prijateljeve smučī. Prispela sva na ravni del poti levo od Male Raduhe, kjer se odpre prelep razgled na Olševo, Kočo v Grohatu, Solčavo in okoliške kmetije.

Pred nama je ostalo še zadnjih nekaj metrov strme poti in cilj bo dosežen.

Na vrhu naju je pričakalo veliko presenečenje - malo snega in toplo sonce brez vetra. S prijateljem že desetletje obiskujema Raduho,

vendar sva bila oba presenečena, kajti običajno tod vedno piha mrzel veter. Tokrat pa je bilo mirno in toplo.

Najina nahrbtnika sta zopet postala zasilna stola. Počitek sva potrebovala, kajti kondicija iz prejšnega leta je obema že pošla.

Po krajšem počitku sva kot običajno naredila nekaj posnetkov. Tudi daljnogled sva s pridom uporabljala, kajti vreme je bilo res krasno.

Z vrha se ponuja lep razgled na Savinjske Alpe, Oliševo, Peco, Uršljo goro, Mozirske planine, Čreto z Dobrovljami, Rogatec, Velenjsko kotli-

no, Zgornjo Savinjsko dolino in ob lepem vremenu, kot je bilo tokrat, vse tja do Triglava.

Po daljšem počitku na toplem soncu nama je preostal še povratek. Prijatelj je užival v vijuganju po snegu, sam pa sem odšel po zgaženi poti, na kateri se je sneg zaradi močnega sonca že vdiral, in skupaj sva se vrnila prek Loke do kmeta Miklavca.

Oba malo utrujena, ampak vesela, da sva bila na Raduhi, sva se vrnila domov z dogovorom, da se bova še kdaj podala na kakšnega izmed naših dvatisočakov - tudi pozimi.

KRALJEV UKAZ PRED 500 LETI

PRVI PLEZALNI VZPON

Leta 1492, torej natančno pred 500 leti, se je francoskemu kralju **Karlu VIII.** (1483-1498) na lepem zahotelo osvojiti goro v svojem kraljestvu - in je kratko in malo ukazal svojemu služabniku, naj to dejanje opravi. Mož, ki ga je izbral, je bil njegov komornik **Antoine de Ville**, izzivalna gora nenavadne oblike pa kipi pod nebo v Dauphineji, deželi, ki je bila nedolgo pred tem priključena k francoskemu kraljestvu, zato jo je

veljalo podrobneje spoznati. Izvoljenka se imenuje Mont Aiguille, visoka pa je 2097 metrov. O svojem vzponu je Antoine de Ville nemudoma, že kar na gori, napisal poročilo, namenjeno predsedniku deželnihi stanov. V njem lahko med drugim beremo:

»Kralj me je odpustil, potem ko mi je ukazal, naj se povzpnem na goro, ki povsod velja za ‚nezavzetno‘, in z uporabo umetnih pripomočkov se mi je z božjo pomočjo posrečilo doseči vrh. Zdaj sem že tri dni zgoraj z več kot desetimi ljudmi in kraljevim nosilcem lestev in ne bom sestopil, dokler ne dobim od vas ukaza, tako da boste lahko, če boste to želeli, poslali

Tako nekako so si pred stoletji predstavljali visoke gore: David Harrliberger (1697-1777) je takole videl ledenik na Bernini, ta njegov bakrorez pa je izšel v knjigi Neue und vollstandige Topographie v Zurichu leta 1773. Pod sliko je bilo napisano: »Po obliki je, kakor je videti tukaj, kopast hrib. Ob njegovem znožju se vzdigujejo ledeni stolpi.«

